

EDITORIAL

DECEMBRIE LA ROMÂNI. UNITATE, ÎNCEPUTURI ȘI SPERANȚE

Acest număr al revistei apare într-o lună, decembrie, cu puternice semnificații pentru toți românii, din țară și de pretutindeni. Cu această ocazie, doresc să exprim câteva gânduri și amintiri referitoare la două evenimente importante din istoria noastră, care au adus, ambele, și deopotrivă, unitate și mari speranțe în sufletele și în inimile românilor, Unirea de la 1918 și Revoluția din 1989.

Ziua de întâi a lunii decembrie marchează împlinirea a 96 de ani de la Marea Unire, care a fost și va rămâne pagina cea mai sublimă și de neprețuit a istoriei românești, o pagină măreață, înfăptuită cu mari sacrificii pe un lung și anevoios drum al desăvârșirii naționale a poporului român.

Măreția acestui eveniment se sprijină pe faptul că deplinătatea unității naționale este o realizare istorică a întregii națiuni române, înfăptuită printr-un elan izvorât cu putere din străfundurile conștiinței neamului românesc din vremuri vechi, asemeni unui elixir, de la Burebista, Decebal, Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Vlad Țepeș, Mihai Viteazul și de la cei pe care acești conducători de seamă ai neamului i-au cârmuit prin veacuri de istorie zbuciumată.

Temelia României Mari de la 1918 nu a fost rezultatul unei victorii militare de răsunet, ci actul de voință al națiunii române care a manifestat acea forță uriașă de a trece peste toate adversitățile și de a da viață aspirației sale fundamentale: statul național. România nu se putea articula temeinic și nici nu-și putea manifesta pe deplin suveranitatea națională fără a reuși să aducă în aceleași fruntarii și vechile ținuturi strămoșești: Basarabia, Bucovina, Transilvania, Banatul, Crișana și Maramureșul. Idealul de unitate națională, devenit realitate la 1 decembrie 1918, era însoțit de speranță și de credința că țara și românii se aflau în fața unui nou început.

Tot într-un decembrie, în urmă cu 25 de ani, atunci când românii, începând de la Timișoara, și-au strigat cu glas puternic și fără de teamă dorința de libertate, România se afla în fața unui alt început. Un început obținut cu prețul jertfei multor vieți de eroi, de martiri ai neamului, care au rupt lanțurile unui regim dictatorial și au redat speranța și credința românilor, în special în rândul tinerilor de la acea vreme, printre care mă găseam și eu, ca tânăr locotenent al armatei române, care vedeau și simțeau că armele nu pot sfârâma conștiința oamenilor și că idealurile și valorile umane sunt mai puternice decât orice tip de opresiune.

Astăzi, tinerilor de atunci, militari și civili, ne-a rămas atitudinea plină de respect și de duioșie față de memoria eroilor Revoluției din 1989, dar și obligația de a prețui jertfa lor supremă, având grijă să veghem, alături de tinerii de acum, la realizarea acelor mărețe idealuri vremelnice trecute în uitare de conducători vremelnici.

La 96 de ani de la Marea Unire și la 25 de ani de la recâștigarea libertății, intrăm într-o nouă etapă a istoriei noastre, marcată de un alt început, tot într-o lună decembrie. Să dăm uitării cele rele și să privim cu venerație și cu pioșenie în trecut, cu speranță în viitor, ca de fiecare dată, și cu încredere într-o Românie prosperă și puternică, care să fie casă bună și primitoare pentru toate fiicele și pentru toți fiii săi. Dar, acum mai mult ca oricând, pentru a avea o asemenea Românie, trebuie, în primul rând, să dăm dovadă de voință națională și să fim uniți în jurul ideii că putem fi o națiune puternică și o țară pe măsură!

La mulți ani, România! La mulți ani, dragi români! La mulți ani, militari ai Armatei României!

Colonel lector univ.dr. Alexandru STOICA